

Lezing: de verheerlijking op de Berg, Marcus 9: 2-10.

Lieve mensen,

Als een auto vies is en naar de wasstraat gaat, dan komt hij er glanzend uit tevoorschijn. Zo gaat het ook met ons als we naar de kerk gaan..., als we uit de kerk komen, dan glanzen onze gezichten. Tenminste... dat zou zomaar kunnen.

Soms kom je in de kerk en is de glans eraf door wat je in de week meemaakte, en zomaar ineens kan een glans ook terugkeren, door een lied, door het orgelspel, een woord of een gedachte.

Als gelovige laten we ons in zekere zin wassen. We willen schoon worden. Vroeger werden we schoongewassen van onze zonden en vandaag de dag ook nog, al noemen we dat niet meer zo, omdat zonde een zwaar beladen woord is. Maar als je een woord als zonde door de wasstraat haalt, zie je wat het eigenlijk is. Het is zonde dat je als mens zo in de penarie zit. Het is zonde dat je leven zo haar glans verloor toen je dierbare plotseling overleed. Het is zonde dat je niet echt tot je bestemming bent gekomen en het is zonde dat je op zondag ook zo vol en druk bent....

Wanneer glanst een mens nog meer...? Vroeger, heel vroeger, toen we nog in de wieg lagen, glansden of glunderden we, als een van onze ouders boven de wieg hing en ons glimlachend aankeek.

En als twee mensen verliefd op elkaar zijn, dan kunnen ze elkaar verheerlijkt aankijken en ligt er een prachtige glans over hen beide. Als je oudere mensen vraagt naar toen ze verliefd waren, gaan ze vaak alsnog weer glanzen...

Trouwens, oude mensen, heel oude, hebben soms ook zo'n glans van vrede en rust over zich.

Dat de glans ook uit ons leven kan verdwijnen, dat we ons dof en ellendig voelen, dat leren we van Elia. Er is weinig meer over. Het

heilig vuur in hem is gedoofd. Hij is moe, op, zijn leven vindt hij voltooid. Laat mij maar sterven. De machten van het duister bedekken zijn luister. Hij kruipt weg in zijn schulp, eerst onder een bremstruik. Hij is verlamd van angst en van teleurstelling. We kunnen onze glans verliezen als het leven ons te vaak en diep niet welgezend is, als mensen onverschillig zijn en ons aan ons lot overlaten. Dan raakt een engel hem aan... Zelf redt Elia het niet, iemand anders zorgt voor hem, een engel, die fluistert *sta op en eet*. Als wij zelf niet meer kunnen of willen, is er nog altijd de stem van God die iets van ons wil en dan tikt ook ons een engel zomaar op de schouder en zegt, *sta op en eet*. Elia staat op en reist 40 dagen en nachten naar de heilige berg van God. En daar, in het binnenste van de berg, hoort hij Gods stem. "Kom naar buiten." Verstop je niet. Hij staat op de berg van de Thora. Hij staat op. God laat zich zien. *En zie, de Heer gaat voorbij*. Niet langer in het vuur van zijn passie en de storm van zijn protest, maar in de stem van een zachte stilte. Veel mensen vinden tegenwoordig ook in die stilte deze zachte stem. Het is deze zachte stem van de stilte die in alle drukte en stress de mensen een glans teruggeeft die ze kwijt waren en waarvan ze niet wisten. Stilte weekt ons los van alles en nog wat. God stuurt vervolgens Elia terug het gewone leven in, niet naar het oude glansrijke en stormachtige profetenleven, maar met de glans van een verstillde zachte stem.

Zoals Elia de Mozesberg beklimt, zo doet ook Jezus dat en wel op de zevende dag. De sabbat. De rustdag. Als wij in ruststand zijn, dan kan God in ons het heft in handen nemen. Dat is de zin van sabbat, van zondag. Dat wij tot rust en daarin tot onszelf komen,

Vanuit die ruststand beginnen we aan onze geestelijke klim met Jezus, de berg op. De kunst is het om die rust te bewaren, en die rust bewaart ons. Door Kjelt Nuis zijn 1000 m rit leerde ik weer inzien, hoe belangrijk het is om rustig te blijven. Dat geldt ook voor onze klim: rustig blijven.

Deze berg staat bekend, zo leert Marcus ons, als *steil*. Hoog. Lastig. Ze is ook verheven. Als je klimt, raak je zelf verheven. Dit

beklimmen van de steile berg wil ook zeggen, dat het inspanning kost en misschien niet zonder gevaar is. Er zijn de moeilijke gedeeltes en de mooie. Je komt er je angsten, je duistere kanten, je kwetsbare en verdrietige kanten tegen, maar ook je grote dromen en verlangens, je moed. En, zo vertelt Marcus, als je boven bent, dan verander je. Dat gaat er iets in je gloeien. 'Boven zijn' betekent ook 'verheven zijn', 'zinnen op hoge dingen'.

En dan staat er in de tekst, dat ze er alleen zijn en ieder voor zich. Ze maken hier een eigen innerlijke reis die geen ander voor ze kan maken. Zo maken ook wij, ieder van ons, die reis naar binnen, apart van elkaar. Wat we wel weten is, dat we die weg afleggen samen met Jezus. Zoals Jezus in het voetspoor van Mozes en Elia treedt, zo volgen wij in ons klimmen zijn spoor.

Het beklimmen van deze berg is dus een geestelijke klim. De bestemming van die klim is **in** de nabijheid van God **komen**. En die nabijheid wacht in ons naar binnen keren, **in ons innerlijk** ligt die berg waar God op ons wacht met zijn stille zachte stem. We leggen die klim daar naar toe van binnen af.

Jezus komt boven. *Dan verandert hij voor hun aanschijn.*
'Metamorfose' staat er. Jezus doet dit niet zelf. Dit overkomt hem. God handelt. Gods straling werkt in hem.
Jezus verandert in een hemels wit licht. Zoals hij van binnen is, licht van God, zo is hij dat van buiten... Licht...*zeer wit*.

Jezus en de leerlingen raken in de wolken van die heerlijke verandering. Die heerlijkheid brengt de glans aan. Het is een licht en vrij worden van binnen, dat zie je aan Jezus' kleren, ze zijn hemels wit. Hier is het witte van de van zonde vrije en lichte mens, vol van de zachte stem van stilte.

En zij zien Mozes en Elia verschijnen. Dat verschijnen is het zien van verbanden, van verbondenheid tussen Mozes en Elia. Hier in Jezus komen die twee samen, hier is de nieuwe Mozes en de nieuwe Elia ineen.

En de leerlingen willen bij monde van Petrus dit moment vasthouden. Ze raken in de wolk. De *wolk* van God overdekt hen. De wolk is de ruimte waarin God woont. Onzichtbaar, heilig. En dat woord voor wolk in het Hebreeuws is bijna gelijk aan het woord 'antwoord'. Daarmee zegt de Bijbel: uit de wolk antwoordt God. Dat dit zo is, blijkt. Want God spreekt hier uit de wolk: *Dit is mijn beminde zoon, hoor naar hem.* Zo mooi, zo verheven en vol stijl.

Dan staat er: *plotseling zien ze niemand meer behalve Jezus...* In Jezus zijn Mozes en Elia vanaf nu verenigd. En het leert ons ook dat we niet in de wolken blijven, piekervaringen, of mystieke momenten, we moeten ze van binnen in ons bewaren en net als Elia terugkeren naar het gewone leven in het dal, onder de mensen zijn. *En terwijl zij afdalen van de berg...* gaan ze weer naar het gewone leven, maar wel anders. *Praat er maar niet over.* Er zijn ervaringen waar we beter niet over moeten praten. Zoals dat in de liefde is: te intiem, te teer om het erover te hebben... als je het erover hebt, gaat iets van de glans weg.

Bewaar dit heilige moment in je hart. Versta de kunst van het zwijgen, het heilige zwijgen. Want daarin breekt God in ons door. Vanuit de wolk vindt ons zijn woord: jij bent mijn bemind mensenkind.

Amen